

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 41 2020

Zondag 11 oktober

Negentiende zondag na Pinksteren

Epistel: H. Paulus aan de Efeziërs: 4, 23-28

Evangelie: Mattheus :22, 1-14

Iedere zondag is de viering van de Verrijzenis van Christus en van onze wedergeboorte door het doopsel. Daaraan herinnert ons de H. Paulus (epistel) . Wij zijn uitgenodigd tot het feestmaal in de hemelse glorie. Hoe arm we ook zijn, wij mogen aanzitten wanneer wij het bruiloftskleed van de genade dragen (evangelie).

Uit het dagmissaal

Allen zijn we uitgenodigd: onze eindbestemming is bij God.

De bruiloftszaal is de kerk, de gasten zijn wij. De komende Koning is de verwachte wederkomst van Christus

In het evangelie komen vier soorten genodigden voor:

Groep 1 heeft geen belangstelling. De weigering is beledigend

Groep 2 zijn vijandig bewuste anti-christenen. Hun oorlogsverklaring aan de hemel voert hen naar de hel.

Groep 3 verachten en beledigen de gastheer omdat ze geen feestkleed (genade) willen dragen. Ze zijn christen op zondag, maar heiden door de week.

Groep 4 zijn echte christenen die vol vreugde hun volkomen onverwacht geluk genieten.

De parabel is ook beeld van de zondagsmis: de verlichte bruiloftszaal is het Huis van God waarin de bruiloftsgasten bijeen komen. De heilige Eucharistie is het bruiloftsmaal. De Koning verschijnt en voedt zijn gasten als een vooruitlopen op zijn toekomstige wederkomst.

Vragen wij de genade om altijd in te gaan op de roepstem van God.

Uit: Jaargang Homilies -pastoor Fr. Van der Voort

FATIMA – 13 oktober 1917

Met stijgende aandacht had Portugal de gebeurtenissen in de Cova da Iria gevolgd. Door de wonderbare feiten van 13 september was de belangstelling ten top gestegen. Portugal zag met onbeschrijfelijke spanning het beloofde wonder van 13 oktober tegemoet. Het is een

wonder dat maanden van tevoren werd aangekondigd, met bepaling van plaats, datum en uur én dat zo groot zou zijn dat ieder mens van goede wil in de verschijningen moet geloven!

Als het wonder niet zou gebeuren dreigde men de kinderen te vermoorden en een bom te laten ontploffen op het ogenblik van de verschijning. De moeder van Lucia die eindelijk haar dochttertje begint te geloven wil toch voor alle veiligheid vooraf gaan biechten. Lucia zegt met haar mee te zullen gaan en biechten, maar niet uit angst. Dat overtuigt de moeder en van biechten wordt niet meer gesproken... En voor de eerste maal gingen de ouders van Lucia mee naar de Cova da Iria.

De dag tevoren stroomde Fatima vol belangstellenden. Ontelbaren brachten de nacht door in open lucht. Op 13 oktober zien alle wegen die naar Fatima leiden zwart van het volk. Niemand denkt nog aan de oorlog. De kardinaal-patriarch van Lissabon noemde het midden van Portugal 'één groot geestelijk kerkhof'. En zie, door gebed en offer van drie herdertjes staan plotseling 'de doden' op en beginnen te leven. Men sprak van 60 tot 70.000 mensen uit alle klassen van de bevolking. Het regent fel en lang. De hele Cova da Iria is één grote modderpoel. De mensen zijn doornat en rillen van de kou. Toch blijft iedereen mee bidden.

De zieners naderen, mooi op hun 's zondags. In de armen dragen zij bloemen. Ze komen tot voor de kleine eik waar bijna geen blad meer aanhangt. Jacinta weent: ze is bang verpletterd te worden door de menigte. Lucia stelt haar gerust en roept de mensen toe hun regenschermen te sluiten. Iedereen luistert. Dan wordt de rozenkrans gebeden... de Cova da Iria lijkt één enorme kerk. Ontroerend.

Plots houden de kinderen op met bidden en Lucia roept: "*We hebben de lichtstraal al gezien- Daar is Zij !*"

Na enkele ogenblikken hoort men te midden van de indrukwekkende stilte de rustige stem van Lucia: "*Wie zijt U en wat verlangt U van mij?*"

Plechtig zegt de Verschijning haar naam: "***Ik ben Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans.***"

En Zij vervolgt: "***Ik ben gekomen om de gelovigen aan te sporen van leven te veranderen; O. L. Heer, die zo beledigd wordt, niet meer door***

de zonde te bedroeven; de heilige rozenkrans te bidden; zich te beteren en boete te doen voor hun zonden.”

En ...: *“Ik verlang op deze plaats een kapel tot mijn eer.”*

Tenslotte belooft Zij haar kinderen in nood: *“Als de mensen zich beteren zal de oorlog spoedig eindigen. Ik zal uw gebeden verhoren”.*

Dan wijst de Verschijning op de zon. Spontaan roept Lucia: *“Kijkt naar de zon!”*

Als bij toverslag houdt de regen op en breekt de zon door de wolken. Zij begint rond haar as te draaien met een duizelingwekkende snelheid. In alle richtingen slingert zij bundels licht en ze verft alles in kleur, geel, groen, rood, dan weer violet en blauw. Enige ogenblikken staat ze stil. Dan begint opnieuw haar fantastische dans in de ruimte ...ze herhaalt alles tot driemaal toe. Plotseling davert er een kreet van ontzetting over de Cova! Het is als maakte de zon zich los van het firmament . In zigzag doorklieft zij de hemelen en iedereen heeft het gevoel dat ze zich op de menigte zal storten en hen verpletteren. *“Mirakel! Mirakel!” – “Mijn God, ik geloof in U!” – Wees gegroet, Maria!”*

De meesten vallen op hun knieën in het slijk en bidden. *“Mijn God, barmhartigheid!”*

Opeens houdt het zonnewonder op. Tien minuten heeft het geduurd. Sommigen hadden het wonder tot op 40-50 km gezien.

Het werd wel door geen enkel observatorium opgemerkt, alsof de hemel op die manier de bovennatuurlijke aard van het verschijnsel wilde bevestigen.

Gedurende dit wonder hadden de kinderen een nieuwe verschijning.

Lucia vertelt: *“Ik heb Sint Jozef gezien en het Kindje Jezus aan de zijde van O. L. Vrouw. Het Kindje rustte in de armen van St. Jozef. Het was heel klein, één jaar ongeveer. Beiden waren in het rood gekleed. Vervolgens heb ik O. L. Heer aanschouwd die de menigte zegende. Verder heeft O. L. Vrouw zich vertoond als O. L. Vrouw van Zeven Smarten, maar zonder zwaard door het hart. Tenslotte heb ik Haar anders gekleed gezien: ik weet niet hoe ik het moet zeggen: me dunkt als O. L. Vrouw van de Berg Carmel. Zij was in het wit met een blauwe mantel.”*

Na de dans van de zon bemerkte de geestdriftige menigte nog een ander wonder: de kleding, even tevoren nog druipnat, was totaal droog.

Nog was het oorlog. Maar een groot licht was aan de hemel van Portugal verschenen! De Moeder van God bezocht het land. Zij heeft een nieuw tijdperk ingeluid, een tijd van diepe godsdienstzin, van vrede en van voorspoed.”

Uit: “O. L. Vrouw van Fatima -H. Jongen 1944”

De Rozenkrans is het wapen dat de vrede aan de wereld kan brengen

Carlo Acutis (3 mei 1991-12 oktober 2006) is een Italiaanse rooms-katholieke tiener. Hij werd vooral bekend door het documenteren van eucharistische wonderen over de hele wereld en het catalogiseren ervan op een website die hij zelf had gemaakt in de maanden voor zijn dood. Hij stierf op vijftienjarige leeftijd door leukemie. Hij wordt in oktober zalig verklaard.

Woorden van Carlo Acutis:

“Hoe meer we de heilige Eucharistie ontvangen, hoe meer we gaan gelijken op Jezus; zo krijgen we op deze aarde al een voorsmaak van de hemel.”

“Elke minuut die zinloos voorbijgaat is een minuut minder om aan God aan te bieden.”

“De mate waarin we onze kruisen aanvaarden weerspiegelt onze heiligheid”

“Wat baadt het om duizend veldslagen te winnen als je uw eigen passies niet kunt overwinnen. De echte strijd is die met jezelf.”

“Dood is het begin van een nieuw leven. Ik sterf gelukkig omdat ik weet dat ik mijn tijd niet verspild heb aan dingen die God niet behagen.”

“Golgotha is voor iedereen; niemand kan eraan ontsnappen.”

Op Zondagen is de H. Mis in onze kapel om 11.30 uur

Foyer(HUIZE) Marthe Robin vzw

• Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

• T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foymartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin